



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **M. K.,**

zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. prosince 2021, č. j. KUJI 109093/2021, sp. zn. OOSČ 847/2021 OOSC/247,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. prosince 2021, č. j. KUJI 109093/2021, sp. zn. OOSČ 847/2021 OOSC/247, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobce, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. MCH-37851/2021/ODAP/VS ze dne 23. 9. 2021 (dále jen „správní rozhodnutí I. stupně“),

- kterým byl žalobce uznán vinným výrokem I. ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona.
2. Toho se měl žalobce dopustit tím, že dne 19. 5. 2021 v 13:21 h, v obci Kraborovice, sil. II. třídy č. 345 u čp. 3, ve směru jízdy na Vilémov, řídil vozidlo VW, registrační značky, nedovolenou rychlostí. V tomto místě smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h. Policií ČR mu byla naměřena rychlost jízdy 86 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 83 km/h. Z evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, a to dne 27. 1. 2021. Uvedeného přestupkového jednání se dopustil přinejmenším v rovině nedbalosti a popisovaným jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
 3. Výrokem II. byl dále žalobce shledán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v souvislosti s porušením § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že: dne 19. 5. 2021 v 13:21 h, v obci Kraborovice, sil. II. třídy č. 345 u čp. 3, ve směru jízdy na Vilémov, řídil vozidlo VW, registrační značky a nepředložil hlídce Policie ČR řidičský průkaz. Žalobce se výše uvedeného přestupkového jednání dopustil přinejmenším v rovině nedbalosti.
 4. Za oba přestupky mu byl podle ustanovení § 35 písm. b), c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) a odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců, kdy se mu započítává doba po nabytí právní moci rozhodnutí a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.
 5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil znění II. výroku tak, že v části výroku II. a v první větě třetího odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí, změnil porušené ustanovení z: „§ 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu“ na: „§ 6 odst. 8 téhož zákona“.

II. Obsah žaloby

6. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Nastínil dvě stěžejní námitky, kterých se týkala v podstatě veškerá argumentace uplatněná v žalobě. Jednou byla otázka nepředložení řidičského průkazu žalobcem a druhá se týkala problematiky samotného měření rychlosti vozidla. Žalobce je toho názoru, že zejména ve vztahu k druhé námitce nebyla ve správním řízení věnována problematice měření rychlosti a jeho souladu s návodem k obsluze příslušného rychloměru dostatečná pozornost, přestože námitku ohledně dané otázky vznesl již v podaném odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí.
7. Již v úvodu žaloby citoval žalobce obsáhle z odvolání, které podal proti správnímu rozhodnutí I. stupně. Jeho cílem bylo nastínit skutkový stav provedené policejní kontroly. Konstatoval totiž, že: „Bezprostředně před ukončením kontroly jsem našel řidičský

průkaz, který jsem chtěl předložit policistovi, ale bylo mi policistou řečeno, že je vše již zapsáno – napsáno v oznámení přestupku, že moji osobu i vozidlo vylustrovali, což je jejich povinnost a již nic předkládat nechťejí a nepotřebují, a že ukončují silniční kontrolu s tím, že věc oznámí k řešení na úřad.“

8. Doplnil také, že správní orgán I. stupně ve správním řízení neprokázal, že by v době silniční kontroly skutečně neměl řidičský průkaz u sebe, neboť z předaného oznámení o přestupku vyplývá, že žalobce coby přestupce nereagoval na výzvu zasahujících policistů a řidičský průkaz jim nepředložil. Má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezměnil pouze právní kvalifikaci, ale i totožnost skutku. Žalobce nemohl za této situace proti takovému postupu brojit ani se k němu vyjádřit. Uvedený postup tak byl, dle jeho názoru, v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz např. jeho rozsudek ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 As 102/2015 – 36.
9. Druhý okruh námitek se týkal problematiky vad měření rychlosti vozidla žalobce. Konstatoval, že žalovaný ve svém rozhodnutí vyšel z návodu k měřicímu zařízení, resp. zřejmě ze dvou odlišných verzí tohoto návodu, jak plyne z jeho argumentace, jelikož odkazoval nejen na „návod k obsluze“, ale i „novou verzi návodu“, ačkoliv tyto nejsou součástí spisového materiálu. Tento postup je dle žalobce nezákonný, jelikož žalovaný založil své rozhodnutí na skutkovém závěru, pro který správní spis neposkytuje oporu – nelze jistě tvrdit, že měření proběhlo v souladu s návodem, aniž by tento návod byl součástí správního spisu. Bez znalosti jeho obsahu nadto nelze dovodit, zda byla měřena rychlost předmětného vozidla v souladu s jeho zněním, či nikoliv.
10. Žalovaný se rovněž neměl vypořádat s odvolacími námitkami, které žalobce ke způsobu měření rychlosti a jeho souladu s návodem k obsluze vznesl. „Byť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí související odvolací námitky předeslal, žádné úvahy k nim neučinil.“ Tento postup také zavdává pochyb o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V tomto směru odkázal žalobce například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65, ale i ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 As 176/2017 – 25.
11. Na základě shora uvedeného proto navrhl, aby nadepsaný soud zrušil nejen napadené rozhodnutí, ale i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Na žalovaném požadoval uhradit náklady řízení do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 3. 2022 plně odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž se, dle jeho názoru, věcí podrobně zabýval, a to z hlediska jeho skutkových i právních závěrů. Má za to, že se obsáhle věnoval i změně výroku prvoinstančního správního rozhodnutí.
13. K argumentaci žalobce, že řidičský průkaz ještě během silniční kontroly našel a chtěl ho policistům předložit, doplnil, že tato jeho vyjádření neodpovídají obsahu správního spisu. Žalobce nadto svá tvrzení ničím nedoložil. Žalovaný zastává názor, že takto významné skutečnosti by žalobce tvrdil již dříve s motivací se ze svého protiprávního jednání vyvinut.
14. Žalovaný dále odkázal na str. 5 odst. 2 napadeného rozhodnutí, z něhož se podává, že žalobce nereagoval na výzvu zasahujících policistů a řidičský průkaz jim nepředložil.

Tyto skutečnosti přitom žalovaný považuje za prokázané již správním orgánem I. stupně. Totéž konstatoval i ve vztahu k druhému přestupku, který je žalobci kladen za vinu.

15. Napadené rozhodnutí považuje žalovaný za věcně správné a zákonné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

16. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 5. 4. 2022. Má za to, že vyjádření žalovaného k předmětné žalobě je vnitřně rozporné a nelogické. Pokud totiž žalobce „*řidičský průkaz ještě během silniční kontroly našel a chtěl ho policistům předložit*“, tak je jasné, že to také „*uvedl hned na místě kontroly, aby se ze svého protiprávního jednání vyvinil*“. Jestliže následně policisté sdělili žalobci, že „*již mají vše napsáno*“, tak považuje žalobce za logické, že jimi nesepsaná skutečnost nemůže být obsažena ve spisovém materiálu. Žalobce dále připomněl, že předmětné odvolací námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí ignoroval a zůstaly jím opomenuty.
17. Má dále za to, že pokud se žalovaný nevyjádřil k dalším žalobním námitkám, svědčí to pouze a jedině o tom, že relevantní protiargumenty nemá. Setrval proto na obsahu žaloby v plném rozsahu.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., protože žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
19. Ze spisu správního orgánu prvního stupně sp. zn. SZ MCH-5176/2021/ODAP/VS (dále jen „správní spis“) se podává následující.
20. Dne 31. 5. 2021 obdržel správní orgán I. stupně Oznámení přestupku, z něhož vyplývá, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 33 km/h a neměl při řízení u sebe řidičský průkaz. Jeho přestupkové jednání bylo kvalifikováno jako porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o pozemních komunikacích. Hlídka OSD Jihlava prováděla měření rychlosti radarovým zařízením typu Ramer10C v obci Kraborovice na silnici č. II/345 u č. p. 3. V tomto místě smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h. Policií ČR, Oddělením silničního dohledu Jihlava, mu byla naměřena rychlost jízdy 86 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 83 km/h. Řidič nepředložil ke kontrole řidičský průkaz. Dechová zkouška přístrojem Dräger byla s negativním výsledkem. Lustrací bylo zjištěno, že předmětný řidič se shodného přestupku v dopravě dopustil již dne 27. 1. 2021, proto s ním byl sepsán dokument s názvem Oznámení přestupku, který ten odmítl podepsat.
21. Z úředního záznamu ze dne 19. 5. 2021, krom již výše uvedeného, dále vyplynulo, že při provedené kontrole vozidla byl řidič – žalobce vyzván, aby předložil doklady předepsané pro řízení motorového vozidla. Řidič ke kontrole nepředložil žádný průkaz totožnosti ani řidičský průkaz se slovy, že žádný zákon neříká, že by měl mít u sebe papíry. Nicméně podle údajů, které hlídce nadiktoval, byl ztotožněn.

22. Na č. 1. 3 správního spisu je založeno Oznámení přestupku překročení dovolené rychlosti podle § 74 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ze dne 19. 5. 2021, k němuž se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat je. Tento dokument byl doplněn záznamem o přestupku, z něhož je patrné, že vozidlo r.z. X, t.z. Volkswagen Tiguan, bílé barvy v místě, kde je dovolená rychlost vozidla 50 km/h, jelo rychlostí 86 km/h (bez zvažování odchylky).
23. Do správního spisu byl dále založen Ověřovací list předmětného silničního rychloměru typu RAMER10C ze dne 10. 3. 2021. Konec platnosti ověření byl stanoven na den 9. 3. 2022.
24. Dne 8. 6. 2021 byl vydán Příkaz (dále jen „Příkaz“), jímž byl žalobce shledán vinným ze shora citovaných pochybení. Byla mu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíce, kdy se mu započítává doba po nabytí právní moci rozhodnutí. Dne 29. 6. 2021 podal žalobce proti tomuto Příkazu blanketní odpor.
25. Žalobce byl dne 26. 7. 2021 předvolán k ústnímu jednání v projednávané věci na den 1. 9. 2021, v 8:30 h. Dne 12. 8. 2021 se dostavil substitut zmocněnce žalobce z důvodu nahlížení do správního spisu. Žalobce se následně, po podané žádosti o informace ohledně ústního jednání, vzdal dne 31. 8. 2021 práva na jeho účasti. K samotnému přestupku uvedl pouze to, že pokud bude shledán vinným, požaduje, aby správní orgán přihlédl k jeho ekonomické a životní situaci plynoucí z jeho povolání a koronavirové krize. Dne 1. 9. 2021 proběhlo ústní jednání ve věci, při němž byl proveden důkazní prostředek z č.l. 2 a 4 správního spisu – úřední záznam a záznam o přestupku (fotografie s údaji o přestupkovém jednání).
26. Žalobci byla posléze dána možnost, aby se seznámil s obsahem správního spisu ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správního řádu“). Této možnosti nevyužil. Dne 23. 9. 2021 bylo vydáno správní rozhodnutí I. stupně, proti němuž bylo dne 14. 10. 2021 podáno blanketní odvolání. Dne 12. 11. 2021 podal žalobce doplnění k předmětnému odvolání.
27. V něm obsáhle citoval doslovný text z prvoinstančního správního rozhodnutí a doplnil, že je napadán v plném rozsahu, jelikož bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, obsahuje nesprávná skutková zjištění, došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci a správní řízení bylo stíženo takovými vadami procesního charakteru, jež zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ve výroku napadeného rozhodnutí není například správně uvedeno místo spáchání skutku (není dostatečně konkrétní), výroky rovněž nejsou vymezeny v souladu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu. Žalobce upozornil, že byl dne 19. 5. 2021 kontrolován hlídkou policie (viz výše), rozporoval ovšem skutkový stav v tom, že na výzvu policisty sdělil, že řidičský průkaz má s sebou, musí jej však najít. Žalobce namítal chybnou právní kvalifikaci porušení povinnosti dle ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Upozornil dále na to, že úřední záznam a oznámení přestupku jsou k prokázání projednávaného přestupku nedostatečné, jelikož se jedná o jednostranný úkon správního orgánu a nikoliv podpůrný zdroj pro dokazování skutkového stavu. Nedošlo tak k dostatečnému zjištění skutkového stavu věci ve vztahu k přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně navíc nepředložení řidičského průkazu žalobcem považoval jako přítěžující okolnost, ačkoliv má povinnost ztotožnit řidiče i

v případě absence těchto dokumentů. Ve vztahu k samotnému měření rychlosti žalobce upozornil, že to nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, jelikož vozidlo nebylo ustaveno podélně k vozovce. Dále citoval z návodu k obsluze k samotnému rychloměru. V souladu s oficiálním návodem k tomuto typu měřiče rychlosti také musí být ve výstupu uvedená délka zaměřovaného vozidla. Také upozornil, že nejvyšší povolená rychlost v obci (50 km/h) nebyla na celém úseku, jelikož v určitých místech byla upravena na 70 km/h. Na celé délce vozovky tak nebyl naplněn materiální znak přestupku. Námitky vznesl i vůči výši uložené pokuty a stran jejího odůvodnění, které shledal jako nezákonné, vedoucí až k nepřezkoumatelnosti prvoinstančního správního rozhodnutí.

28. O odvolání bylo dne 10. 12. 2021 rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
29. Krajský soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba je důvodná**.
30. Soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
31. Vzhledem ke shora uvedenému se krajský soud nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě.
32. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
33. Tak tomu bylo i v případě žalobce. Konkrétně pak ve vztahu k jeho první žalobní námitce týkající se údajného nepředložení jeho řidičského průkazu. Žalobce již v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí nastínil, že skutkový stav, který vzal správní orgán I. stupně za prokázaný, byl zjištěn nedostatečně a obsahuje odchylky, které mohou mít přímý vliv na projednání celé věci a závěry z něho plynoucí. Soud konstatuje, že žalovaný má sice pravdu v tom, že to byl právě žalobce, kdo disponoval právem tvrzení a povinností důkazní, nicméně žalovaný již nereflektoval skutečnost, že

správní orgán I. stupně rozhodoval v celé předmětné věci pouze na základě dvou listin založených ve správním spisu, které byly také jediné provedeny k důkazu. Jednalo se o úřední záznam ze dne 19. 5. 2021 (č. 1. 2 správního spisu) a záznam o přestupku s fotografiemi ze dne 19. 5. 2021 (č. 1. 4 správního spisu). Informace, z nichž správní orgán I. stupně vycházel při prokázání přestupkového jednání týkajícího se údajného nepředložení řidičského průkazu žalobcem (tedy jeho první žalobní námitky), byly nadto uváděny pouze v úředním záznamu ze dne 19. 5. 2021.

34. Krajský soud ovšem poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud se již opakovaně otázkou užití úředního záznamu jakožto důkazního prostředku zabýval a aktuální výklad se opírá o následující premisu, která je přílehlavá i v projednávaném případě: „*V obecné rovině lze přisvědčit názoru krajského soudu, že úřední záznam je možné použít jako důkazní prostředek (správně spíše jako podklad pro rozhodnutí) za podmínky, že skutkový závěr nespočívá pouze na něm. Je však nutno dodat, že krajský soud tento závěr plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu značně dezinterpretoval, když toliko uzavřel, že "[ú]řední záznam však v dané věci nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí, důkazy byly provedeny rovněž oznámením přestupku a zejména fotodokumentací.*" V tomto směru je nutno dát za pravdu stěžovateli, že judikaturu, podle které může být úřední záznam o spáchání přestupku "důkazem", avšak nikoliv jediným, je možné vykládat výhradně tak, že nesmí být jediným "důkazem" k dokazované skutečnosti. Uvedenou podmínku nelze generalizovat v tom smyslu, že úřední záznam (resp. oznámení přestupku) lze užít jako "důkaz" vždy, když jsou podkladem rozhodnutí i důkazy jiné. Podstatné je, aby úřední záznam nebyl jediným "důkazem" ve vztahu k určité skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49).
35. Pokud tedy, ve vztahu ke skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci, je úřední záznam jediným důkazním prostředkem, nemůže ten, jakožto jediný důkaz v tomto směru, obstát. V projednávaném případě tomu tak ale bylo. Krajskému soudu je s podivem, že správní orgán I. stupně, pot. žalovaný, rezignovali na to, aby provedli další důkazní prostředky, jako například výslech policistů, kteří byli přítomni v místě projednávaného přestupku, a to zejména i na základě přílehlavého upozornění žalobce, že: „*úřední záznam a oznámení přestupku jsou k prokázání projednávaného přestupku nedostatečné*“. Správní orgány tedy nejen, že rozhodovaly ve vztahu k prvnímu přestupkovému jednání způsobem, pro který neměly za dané situace důvod, jelikož neprokázaly, že se daný přestupek skutečně stal, jak bylo v odůvodnění jejich rozhodnutí předestřeno, ale nadto ani nereflektovaly přílehlavé námitky žalobce, které se této problematiky týkaly.
36. Nadepsaný soud nadto k otázce nepřezkoumatelnosti doplňuje, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25).
37. Byl to tedy žalovaný, který měl pravomoc nedostatky prvoinstančního správního řízení a rozhodnutí namítané v odvolání žalobce v odvolacím řízení ještě zhojit. Žalovaný ovšem naopak vyhodnotil, že jednání žalobce, které naznal pouze ze znění úředního záznamu ze dne 19. 5. 2021, zavádá důvod nejen k tomu, aby byl shledán vinným z přestupku dle

ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ale zároveň i k tomu, aby bylo možné nalézt v chování žalobce přitěžující okolnosti. Tyto jeho závěry se poté projeví ve výši jím udělené sankce. Jednání správních orgánů tak zapříčinilo částečnou nepřezkoumatelnost obou napadených rozhodnutí.

38. Za těchto zjištění je v tomto případě předčasné, aby krajský soud hodnotil a reagoval na námitku žalobce stran chybné právní kvalifikace porušení povinnosti dle ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, či ustanovení § 6 odst. 8 téhož zákona, jelikož v tomto případě nebylo dosud řádně prokázáno pochybení ve vztahu k žádnému z těchto ustanovení a tedy případné naplnění formálních a materiálních znaků přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
39. Krajský soud nalezl ve správním řízení ale i další pochybení správních orgánů, která měla bezprostřední vliv na zákonnost obou napadených rozhodnutí. Ve vztahu k přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, vycházel správní orgán I. stupně i žalovaný ze záznamu o přestupku, doplněného fotografiemi ze dne 19. 5. 2021 (č. l. 4 správního spisu). Tyto provedené důkazy by (ze své podstaty automatizovaného výstupu z měřícího zařízení spolu s předmětnými fotografiemi) mohly stran dostatečně zjištěného skutkového stavu věci obstát, ale jen do chvíle, pokud by žalobce již v odvolání nenamítal skutečnosti vyplývající ze samotného návodu k obsluze předmětného rychloměru. Dlužno dodat, že vznesené námitky byly způsobily výsledky z měření rychlosti v projednávaném případě důvodně zpochybnit. Žalovaný se na základě takto vytýkaných pochybení uchýlil k tomu, že v odvolání napadeného rozhodnutí hodnotil obsah návodu k obsluze předmětného rychloměru, a to nejen jeho „verze původní“, ale i „verze nové“, které ovšem neprovedl k důkazu, ani je nezaložil do správního spisu. Pokud jsou obě verze veřejně dostupné, měl alespoň vymezit, kde je lze nalézt, a vyhodnotit, zda bylo měření rychlosti vozidla žalobce provedeno řádně v souladu s návodem k obsluze (verzí aktuální v době samotného měření), či nikoliv. Jelikož tento důkaz nebyl proveden, ačkoliv z něj prokazatelně správní orgány vycházely, trpí prvoinstanční správní rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného vadou nezákonnosti. Ty totiž založily svá rozhodnutí na skutkovém závěru, pro který správní spis neposkytuje oporu.
40. Žalobce v žalobě dále brojil proti tomu, že se žalovaný nevypořádal ani s jeho dalšími námitkami vznesenými v odvolání. Jednalo se o námitky stran vad procesního charakteru, jako například nepřesně vymezené místo spáchání samotného skutku, či nesoulad výroků rozhodnutí dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, nebo také otázku materiálního znaku samotného přestupku a výši uložené pokuty.
41. Nadepsaný soud ve vztahu k procesním námitkám pouze upozorňuje, že jejich hodnocení by bylo za dané situace (shledání částečné nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadených rozhodnutí, které povede k novému skutkovému i právnímu posouzení projednávané věci) předčasného charakteru. Krajský soud pouze obecně předesílá a zastává názor, že smyslem právních požadavků na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu (pot. přestupku) je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i rozhodnutí o správním deliktu žalobce, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i

doplněním jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění řádného práva na obhajobu v případě podaného odvolání. Vydané rozhodnutí musí již ve výroku jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). K dostatečnému vymezení místa spáchaného přestupku se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 - 31, či ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014 - 39). Ohledně těchto požadavků nenalezl krajských soud v napadených rozhodnutích žádná pochybení. Má totiž za to, že formát, který oba správní orgány pro výroky napadených rozhodnutí zvolily, splňuje náležitosti ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu: *„Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“*

42. Krajský soud dále pouze upozorňuje, že podle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, je přestupkem *„společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin“*. Přestupek je pak vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak přestupku přitom spočívá v tom, že protiprávní jednání přestupce porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti.
43. Soud v tomto směru podotýká, že zpravidla bývá již naplněním formální stránky přestupku naplněna zároveň i jeho stránka materiální. Tato premisa plyne již z konstantní judikatury, Nejvyšší správní soud se k ní vyjádřil například již ve svém rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28, z něhož se podává, že: *„Podle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“* Dlužno dodat, že ke shodným závěrům došel i žalovaný, který na str. 6 napadeného rozhodnutí konstatoval, že: *„Škodlivý následek coby znak skutkové podstaty přestupků se přitom zpravidla neprojevuje materiálně, obvykle je vyjádřen samotným faktem porušení povinnosti, s nímž v podstatě spadá v jedno.“*
44. Krajský soud připomíná, že žalobce se měl dopustit přestupků dle zákona o silničním provozu. Ten si přitom klade za cíl chránit bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích - důležitý společenský zájem. Nejvyšší správní soud zastává ve vztahu k posouzení materiální stránky ohrožujících deliktů následující postoj: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním*

škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31). Citované platí i v nyní posuzovaném případě. Proto, pokud se správní orgány nezabývaly otázkou materiálního znaku zcela vyčerpávajícím způsobem, ale řádně jej konstatovaly a vymezily, v čem jej v daném případě spatřují (viz např. str. 7 napadeného rozhodnutí a zejména str. 4 správního rozhodnutí I. stupně), nelze v jejich počínání spatřovat vadu, která by sama o sobě způsobila nezákonnost rozhodnutí. Tato námitka žalobce byla nedůvodná.

45. Krajský soud uzavírá, že pro závažné vady řízení, plynoucí nejen z částečné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, týkající se obou napadených rozhodnutí, ale rovněž z podstatných porušení ustanovení o řízení před správními orgány, které měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, rovněž v případě obou správních rozhodnutí, mu tak nezbylo, než v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud je toho názoru, že pochybení, která oběma správním orgánům a jejich rozhodnutím vytýkal, lze zhojit žalovaným v odvolacím řízení, jak již bylo ostatně vysvětleno shora. Neuchýlil se proto zároveň ke zrušení prvoinstančního správního rozhodnutí. Bude však samozřejmě na žalovaném, aby po vrácení věci k dalšímu řízení posoudil, zda tak učiní nebo zda naopak bude považovat z relevantních důvodů za vhodnější postupovat dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.
46. V každém případě však budou správní orgány v dalším řízení právními názory vyslovenými krajským soudem v tomto rozsudku vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgány tak ve světle shora uvedeného vyhodnotí a přezkoumatelně odůvodní otázku zavinění jednání, z něhož žalobce viní, a zváží, zda takto vytýkané jednání naplnilo nejen formální, ale i materiální stránku přestupku, majíc na zřeteli výtky ve vztahu k dalším procesním pochybením, která, zejména v procesním postupu správního orgánu I. stupně (v nedostatku provedených důkazních prostředků), krajský soud shledal. Bude na místě provést jednání ve věci, o němž včasné obeznámí žalobce a umožní mu, aby se jej účastnil, stejně tak jako vyslechnout všechny svědky, o nichž lze předpokládat, že jejich výpověď může být v projednávané věci zásadní pro zjištění skutkového stavu. Samozřejmě bude rovněž třeba případně provést řádně i jiné důkazní prostředky, které by v dané věci objevily a mohly přinést klíčová skutková zjištění, a to svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce. V případě listinných důkazů je příslušný správní orgán přečte či sdělí jejich obsah (ve smyslu ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu). V rozhodnutí poté řádně označí účastníka řízení a uvede všechna ustanovení, která bral v předmětném řízení v potaz. Postaví také na jisto, které důkazní prostředky považoval za relevantní a které ne a proč, a předestře, jaká skutková zjištění z provedených důkazních prostředků vyplynula. Bude postupovat tak, aby byl řádně zjištěn skutkový stav věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti (ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu), a své závěry přezkoumatelným způsobem shrne v odůvodnění meritorního rozhodnutí.

47. Nadepsaný soud uzavírá, že pokud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho (byť částečné) nepřezkoumatelnosti, těžko se může pustit do hodnocení důvodnosti zbývajících žalobních námitek obsažených v žalobě, neboť by takový postup byl zcela předčasný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 6/2004). Nelze proto blíže reagovat například na námitku týkající se udělené sankce a to ze zcela zřejmých důvodů, vymezených shora. Výši pokuty a případná další omezení žalobce ve smyslu zákona o silničním provozu bude třeba opětovně zvážit v rámci správního řízení ve vztahu ke skutkovým i právním zjištěním, která z něj vyplynou.

VI. Náklady řízení

48. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Jakožto úspěšnému účastníkovi řízení přísluší právo na náhradu nákladů řízení žalobci.
49. Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši **3 000 Kč** za žalobní návrh a odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, písemné podání ve věci samé - replika) po **3 100 Kč** [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 3 úkony právní služby po **300 Kč** (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Jelikož je právní zástupce plátcem DPH, jak lze ověřit z veřejného rejstříku, činí celková částka náhrady právního zastoupení, včetně DPH, výši **12 342 Kč**. Celkem proto soud závázal žalovaného, aby k rukám právního zástupce žalobce uhradil důvodně vynaložené náklady soudního řízení ve výši **15 342 Kč**.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. dubna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.

samosoudce